

Sedició o desordres públics agreujats. Feta la llei, feta la trampa!

written by Francesc Pomés Martorell | 15 de novembre de 2022

Per fer una anàlisi seriosa de la derogació del delictes de sedició i la introducció del delictes de desordres públics agreujats cal anar al fons del tema i no quedar-se per les branques.

El tema de fons és la inexistència d'un sistema jurídic i judicial respectuós amb els drets de les persones i dels pobles. Quan un sistema polític no se sosté sobre la sobirania popular i l'estricta respecte dels drets humans és impossible que el sistema legal ho faci. L'anomenada transició va ser només una rentada de façana en la qual no es varen tocar els principis fonamentals de la dictadura franquista, no es van aclarir i jutjar els crims comesos i no es va depurar als funcionaris de la dictadura que continuaren al seu lloc sense cap problema, notablement en la judicatura, les forces de seguretat i l'exèrcit, i tot amanit per un cap d'Estat nomenat pel dictador. A més a més, la sobirania popular no podia ser completa: ni es va poder elegir entre monarquia i república i la *sacrosanta i eterna* unitat d'Espanya era indiscutible i s'encomana la defensa de la seva integritat territorial a les forces armades: «*Las Fuerzas Armadas... tienen como misión garantizar la soberanía e independencia de España, defender su integridad territorial y el ordenamiento constitucional*» (Article 8.1). Per cert, el cap de les Forces Armades és el rei.

És en aquest marc on cal situar la discussió política i legal.

Una altra constatació: encomanar la interpretació de les lleis i de la mateixa Constitució a organismes clarament polititzats

que s'han repartit sempre entre PP i PSOE ha comportat sempre un biaix polític i ideològic que deixa, quan convé, en res qualsevol norma que no s'adapti al principi fonamental: la *unidad de España* i trenca de fet amb el principi bàsic de qualsevol democràcia de la separació de poders.

Per tant, el tema de fons no està en una llei o lleis concretes i el seu redactat, que també, sinó que qui ha d'interpretar-les, la judicatura, ho fa des d'una visió política concreta moltes vegades al marge de la voluntat del legislador. No cal repetir aquí el munt de vegades en les quals la interpretació de les lleis s'ha fet segons una voluntat política determinada i que no ha dubtat en fer de l'aplicació del dret penal de l'enemic (*lawfare*) la seva forma d'actuació. Es va acusar de rebel·lió, sabent que no ho era, per empresonar preventivament i eliminar el jutge predeterminat. Es va condemnar per sedició: *«Son reos de sedición los que, sin estar comprendidos en el delito de rebelión, se alcen pública y tumultuariamente para impedir, por la fuerza o fuera de las vías legales, la aplicación de las Leyes o a cualquier autoridad, corporación oficial o funcionario público, el legítimo ejercicio de sus funciones o el cumplimiento de sus acuerdos, o de las resoluciones administrativas o judiciales»* amb un precepte clarament pre-democràtic que no ha comprat cap justícia europea. I d'aquí plora la criatura.

La derogació de l'actual delictes de sedició era una necessitat de l'Estat espanyol si volia continuar aparentant un mínim d'estat democràtic i per això s'entén encara menys que alguns partits hi col·laborin en aquesta rentada d'imatge, només es pot entendre així: Els polítics de tots els partits autoanomenats independentistes han buscat, i busquen, solucions personals a la seva situació, encara que això deixi a l'estacada als represaliats anònims que només compten amb l'ajuda de familiars i coneguts. Humanament és explicable, no pas comprensible, perquè això suposa posar, es digui o no, la

seva persona per damunt del moviment que deien que lideraven. És, òbviament, la seva decisió personal i intransferible. És inacceptable, per honestedat amb un mateix i envers totes les persones que els van seguir i que els van recolzar, fins i tot posant-se en perill elles mateixes, que pretenguin donar cap mena de lliçó política als altres i que vulguin continuar fent política com si res. Si un/a avantposa la seva situació personal a la col·lectiva, el mínim que s'ha d'exigir és que deixi de voler representar a ningú més i que faci un pas al costat. I si ells/es són incapaços de ser conseqüents, haurem de ser els ciutadans qui els posem al lloc que els pertoca. Qui ha decidit, legítimament, avantposar la seva persona a la lluita per la llibertat del seu poble, es desqualifica ell mateix com a representant d'aquest poble. No es pot representar a ningú quan s'ha decidit que primer és un mateix que la lluita col·lectiva!

Però, ara sí, anem a les notícies actuals sobre el delicte de sedició i el de desordres públics agreujats.

Comencem per veure com han venut el *producte* els seus impulsors:

El PSOE parla clarament no de derogació del delicte de sedició sinó de reforma, de l'objectiu d'aconseguir l'extradició dels exiliats i d'eliminar els *santuaris*, tot és ETA, i no s'està de determinar que els actes pacífics i democràtics d'exercici de drets fonamentals del 2017 van ser delictius. Unidas-Podemos fa, com ens té acostumats, el paper de trist convidat, en una reforma que els acabarà afectant, com els ha afectat el dret penal de l'enemic.

ERC només ven la supressió del delicte de sedició: «*L'eliminació de la sedició és un gran pas endavant, un pas imprescindible en la direcció d'acabar amb la repressió política pel conflicte entre l'Estat i Catalunya*», fent-se l'orni que el fet va lligat a la introducció del delicte de desordres públics agreujats. Un només veu allò que vol, o li

convé, veure!

El plantejament correcte seria aquest: Canviem sedició, insostenible en el marc europeu, per desordres públics agreujats i fem veure que s'ha derogat un delictes i que alguna cosa ha canviat. I sí que canvia alguna cosa: ara es podrà perseguir penalment a ciutadans corrents per actes massius i pacífics com els que vàrem viure el 2017. Un gran triomf de l'anomenada taula de diàleg. Els polítics ja no s'exposen a ser jutjats per sedició a canvi que ho puguem ser tota la resta, els ciutadans corrents. A canvi d'un delictes que no comprava ningú a Europa, en tindrem un altre tant o més autoritari i antidemocràtic. L'exposició de motius del nou delictes ho expressa clarament: «...pretende: dar una respuesta jurídico penal adecuada a nuevos fenómenos sociales que afectan a la figura del ejercicio de las legítimas competencias por parte de las autoridades"...»la actuación en grupo, la finalidad de atentar contra la paz pública, entendida esta como la normalidad de la convivencia con un uso pacífico de los derechos, especialmente los derechos fundamentales y, por último, la existencia de violencia o intimidación". «Esta modalidad agravada exige que el delito de desórdenes públicos sea cometido por una multitud cuyas características (número, organización y finalidad) sean idóneas para afectar gravemente el orden público, entendido como el normal funcionamiento de las instituciones". Què s'entèn per intimidació, legítimes competències de les autoritats o multitud queda a benefici de les interpretacions, el sentit de les quals ja sabem, que en vulguin fer el govern i la judicatura. No es defensen els drets dels ciutadans, sinó dels governants i dels poders establerts. A més aquest nou delictes amplia greument l'actual de desordres públics: «Quienes actuando en grupo o individualmente pero amparados en él, alteraren la paz pública ejecutando actos de violencia sobre las personas o sobre las cosas, o amenazando a otros con llevarlos a cabo, serán castigados con una pena de seis meses a tres años de prisión», ampliant-lo d'una manera contrària

als drets dels ciutadans, sent aplicable, amb penes més greus a qualsevol moviment social. Ara ja no caldrà ni violència o amenaces d'exercir-la per ser penat pel delictes d'ordres públic agreujats. Qualsevol en pot treure les conseqüències, oi? I afegiu-hi la no derogada llei mordassa per completar el quadre.

Les penes previstes i la seva definició són aquestes: «Serán castigados con la pena de prisión de seis meses a tres años los que, actuando en grupo y con el fin de atentar contra la paz pública, ejecuten actos de violencia o intimidación: sobre las personas o las cosas; u obstaculizando las vías públicas ocasionando un peligro para la vida o salud de las personas; o invadiendo instalaciones o edificios». Cal que us aclareixi que significa això? No sabeu a qui fa referència l'ocupació d'edificis, alterar la pau pública o obstaculitzar les vies públiques? A partir d'ara qualsevol manifestació pública pot ser penalitzada i això no afecta només a l'independentisme. El disbarat continua: «Si estos hechos se cometen por una multitud "cuyo número, organización y propósito sean idóneos para afectar gravemente el orden público", entonces las penas de prisión e inhabilitación para un cargo público ascienden de tres a cinco años. Y añade que en el caso de que el delito lo comentan autoridades públicas, "la pena de inhabilitación será absoluta por tiempo de seis a ocho años". Els ciutadans convertits no en persones, sinó en masses, multituds, el somni humit de qualsevol règim autoritari. Pobres de nosaltres que mentre ens atonyinaven els dirigíem mirades d'odi que no havien vist ni a Euskadi, com van declarar al Supremo alguns membres de les forces de seguretat espanyoles!

Passem d'un delictes, la sedició, que només es podia aplicar forçant la interpretació de la llei a actes i manifestacions pacífiques a un delictes que ens poden aplicar a tots mitjançant unes normes ambigües i força sotmeses a interpretació pels jutges i l'administració. Dit ras i clar: blanquegem el règim espanyol i ens clavem un ganivet a

l'esquena per possibles noves manifestacions i actuacions massives pacífiques dels ciutadans. Això sí, els polítics veuran reduïdes les seves penes per sedició i potser així Europa els compra l'extradició dels exiliats, el principal problema per a l'Estat espanyol avui.

Que partits autoanomenats d'esquerra i independentistes pretenguin vendre això com un èxit és de traca i mocador, malauradament el preu el pagarem tots els ciutadans que vulguem exercir els nostres drets de manifestació i concentració. Els mateixos han comprat fins i tot que no faran res fora del marc legal i constitucional. És a dir, a la pràctica han renunciat a fer la independència, perquè està clar per a qualsevol persona que l'Estat espanyol mai admetrà el dret d'autodeterminació. Amb companys de viatge com els d'ERC qui necessita enemics forans? Els masovers fent la feina de l'amo. Quina vergonya tot plegat! Un gran èxit!!!

Si no som capaços de reaccionar contundentment, ho pagarem car en els pròxims anys i ho pagarem independentistes i qualsevol moviment social que lluiti contra aquest Estat autoritari i corrupte. Aquesta sí que hauria de ser una lluita compartida per qualsevol demòcrata!

En parlem!